

Ik schrijf dit niet als expert, maar als vrouw. Moeder. Zoeker. En soms: als loslatende perfectionist.

Dankjewel dat je hier bent.

Liefs!

Soulstuk 1

Bo, het meisje dat mij moeder maakte

Soms begint een verhaal met een verrassing. Zo ook mijn reis in het moederschap, toen ik onverwacht zwanger raakte. Geen groot plan, geen lijstjes of berekeningen. Gewoon wij, jong(er) en verliefd. En ineens stond daar een plusje op een test. Verrassing nummer één.

Maar die verrassing werd al snel overschaduwd door verdriet. Het ging mis. Mijn eerste miskraam. Een klein leven dat niet mocht blijven.

En toch – hoe pijnlijk en verwarrend dat verlies ook was, het bracht ook iets anders aan het licht. Het maakte ons duidelijk dat we er wél klaar voor waren. Dat we samen een kindje wilden. Onze liefde werd even op de proef gesteld, want verlies kan je uit elkaar trekken. Maar in plaats daarvan bracht het ons dichterbij. Na de eerste schok keken we elkaar aan en zeiden we allebei volmondig: ja. Ja, wij willen dit avontuur. Ja, wij willen een gezin.

En toen ... verrassing nummer twee. Want niet heel veel later gebeurde het opnieuw. Ik raakte weer zwanger. En dit keer blééf het wonder. Dit keer groeide er een klein meisje in mijn buik dat alles zou veranderen. Bo kwam na verlies. Vóór haar had ik een miskraam, een periode van verdriet, vragen en stilte. Dus toen ik opnieuw zwanger raakte en haar voelde groeien, voelde het niet alleen als nieuw leven, maar ook als herstel. Als hoop.

De zwangerschap van Bo verliep verrassend soepel. Ja, in het begin wat misselijk (dat hoort er gewoon bij), maar

daarna voelde ik me fitter dan ooit. Ik was nog geen moeder, dus ik hoefde nergens rekening mee te houden, behalve met dat kleine wondertje in mijn buik. Ik genoot. Ik kookte, wandelde, at (veel), en we gingen zelfs nog op vakantie naar Griekenland, rond de zeven maanden. Bo in mijn buik, de zon op mijn huid, en ik dacht: dit is het leven.

Ze bleef uiteindelijk lekker zitten tot bijna 42 weken. Op 9 december werd ik 's ochtends gestript, 's middags begonnen de weeën, en 's nachts om 01:29 werd ze geboren in het Slo-tervaartziekenhuis in Amsterdam. Mijn eerste bevalling: pijnlijk, spannend, maar ergens ook zo logisch. Alles bouwde zich op, ze deed het goed, ik had tussendoor momenten van rust. Het klopte gewoon.

Na de geboorte werd ze meteen opgenomen voor een brede antibioticakuur, waarschijnlijk door een bacteriële infectie. Niks om je écht zorgen om te maken, maar toch: die eerste week lag ik niet thuis met mijn pasgeborene, maar in het ziekenhuis. Gek genoeg kijk ik daar liefdevol op terug. We kregen een eigen kamer, ik had de liefste verpleging en ik kon me volledig op Bo focussen. Het was rustig, veilig, en zelfs een beetje intiem, zo samen. Fer draaide zijn verlof terug en werkte die week gewoon, zodat we, toen we eenmaal thuisgekomen waren, echt twee volle weken samen konden zijn. En dat voelde heerlijk. Thuis, eindelijk.

En Bo zelf? Zij was vanaf het begin een droom van een baby. Natuurlijk hilde ze wel eens, en de krampjes kwamen ook. (Toen kende ik nog geen probiotica, een tip die ik later kreeg en écht elke moeder zou aanraden.) Maar verder: een lieve, rustige, tevreden baby. Om de drie uur voeden, slapen, brabbelen, groeien. Alles volgens het boekje. En ergens ook precies wat ik nodig had als kersverse moeder.

Met haar komst begon een innerlijke reis die ik nooit had